

Mary Jo
Putney

○ nouă viată

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TÂRCĂ

Capitolul 1

Kent, 1812

Vizitatorii sosiți în timpul nopții nu aduc niciodată vești bune. Pe Lady Agnes Westerfield o treziră ciocăniturile din ușa de la aripa în care locuia în întinsul conac Westerfield. Pentru că servitorii ei dormeau două etaje mai sus, își luă papucii și se înfășură în halat, cu gândul să pună capăt zgomotelor înainte ca elevii ei să se trezească.

În timp ce se îndrepta spre ușă, lumânarea arunca umbre ciudate. O ploaie mărunță, mocănească, bătea în fereastră, accentuată de cele două sunete grave ale orologiului de pe corridor.

În zona dealurilor liniștite din Kent, era puțin probabil ca hoții să bată la ușa din față, însă întrebă totuși:

- Cine-i acolo?
- Randall.

Recunoscând vocea familiară, deschise ușa. Inima i se opri în loc atunci când ii văzu pe cei trei tineri înalți, pe trepte din fața casei.

Randall, Kirkland și Masterson făcuseră parte din prima ei generație de studenți – acei „lorzi pierduți“ care aveau nevoie de îngrijire și de educație specială. În acea clasă fuseseră șase băieți care deveniseră mai apropiati decât frații. Pe unul îl pierduseră în haosul din Franța; altul era în Portugalia.

Faptul că ceilalți trei apăruseră cu ochii plini de tristețe nu era deloc de bun augur.

Le făcu semn să intre.

– E vorba de Ballard? întrebă ea, dând glas îngrijorării pe care o simțea de luni întregi. Portugalia e un loc periculos, în care mișună armata franceză.

– Nu e Ballard.

Alex Randall intră și-si scoase haina udă leoarcă de ploaie. Șchiopăta de la o rană pe care o căpătase în peninsulă, însă era încă ridicol de frumos în uniforma stacojie de armată.

– E vorba de... de Ashton, adăugă el.

Ashton era al șaselea din clasa lor, cel mai misterios și, probabil, cel mai îndrăgit dintre toți. Ea își adună toate puterile.

– E mort?

– Da, răspunse sec James Kirkland. Am aflat vesteau la club și-am urcat imediat în să să venim să vă spunem.

Ea închise ochii, cuprinsă de disperare. Nu era drept ca tinerii să moară, în timp ce bătrâni continuau să trăiască. Însă afăse de mult că viață nu e dreaptă.

Un braț îi cuprinse umerii în semn de alinare. Deschise ochii și-l zări pe Will Masterson, solid și tacut, însă știind întotdeauna care era lucrul cel mai potrivit pe care trebuia să-l facă.

– Ați venit cu toții ca să mă susțineți în caz că aș fi izbucnit isticic în lacrimi? întrebă ea, încercând să pară aceeași directoare calmă pe care o cunoșteau de-atâția ani.

Masterson încercă să zâmbească.

– Poate. Sau poate că noi suntem cei care au vrut să fie alinați, nu invers.

Acesta era de fapt adevărul, se gândi ea. Nici unul dintre tinerii domni nu avea o mamă cumsecade, aşa că acest rol îi revenea ei.

O servitoare apăru căscând, iar Lady Agnes comandă mâncare pentru oaspeții ei. Tinerii aveau nevoie să fie hrăniți, mai ales după ce veniseră atâtă drum de la Londra. După ce își agățăra în cuier paltoanele ude, îi conduse în salon. Toți știau drumul, pentru că veniseră des în vizită aici după ce terminaseră școala.

– Cred că avem cu toții nevoie de niște coniac. Randall, torni tu? spuse Lady Agnes.

Randall deschise tacut dulapul și scoase patru pahare; lumina lămpii strălucea în părul lui blond. Era atât de încordat, încât simțea că va exploda.

Ea luă paharul plin și se lăsă în fotoliul ei preferat. Coniacul o ardea, însă îi ascuțea simțurile.

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat. A fost un accident?

Kirkland încuviașă din cap.

– Ashton n-a fost bolnav în viață lui.

Kirkland părea mai bătrân cu zece ani.

– Domnișoara Emily e aici? continuă el. Va trebui să afle și ea.

Lady Agnes clătină din cap, dorindu-și ca prietena și tovarășa ei de-o viață să fi fost prezentă și să jelească împreună.

– Își vizitează familia în Somerset și vine abia peste o săptămână. Și generalul Rawlings e plecat.

Își privi paharul, întrebându-se cât de indecent era dacă se îmbăta până nu mai știa de ea. Nu făcuse asta niciodată, însă era un moment potrivit să înceapă.

– A fost primul meu elev, spuse ea încet. Dacă n-ar fi fost Adam, Academia Westerfield n-ar fi existat.

Nu-și dădu seama că vorbise despre răposatul duce folosind numele mic, nu titlul.

– Cum s-a întâmplat? Nu știi nimic despre povestea asta. Știți cum era Ash. Când venea vorba de viață personală, peștii sunt vorbări comparațiv cu el.

În timp ce Masterson vorbea, servitoarea reveni cu tava încărcată.

Tinerii se năpustiră ca lupii asupra felilor de carne, brânză, pâine și a murăturilor. Lady Agnes zâmbi și turnă vin roșu pentru toată lumea, bucuroasă că putea face ceva măcar pentru trupurile lor, dacă nu pentru sufletele lor.

Randall ridică privirea.

– Spuneți-ne cum a început totul.

Ea ezită, apoi își dădu seama că dorea – avea nevoie – să vorbească despre cum îl întâlnise pe foarte Tânărul duce de Ashton.

– Eu și Emily tocmai ne întorseserăm dintr-o călătorie îndelungată. Cu toate că-mi plăcea să călătoresc în locuri îndepărțate, mi se părea că venise vremea să mă întorc acasă. Tatăl meu era bolnav și..., mă rog, mai erau și alte motive, însă nu au importanță. La trei luni după întoarcerea noastră în Anglia, mă întrebam ce să fac cu viața mea. Deja îl dădusem afară pe administratorul de la conacul Westerfield și aveam nevoie de o provocare. Păcat că femeile nu sunt primite în parlament.

Zâmbind, Kirkland ridică privirea de la felia de carne de vită.

– Mi-ar fi plăcut să vă aud vorbind în Camera Lorzilor, Lady Agnes. Cred că i-ați fi pus pe toți la punct cât ai zice pește.

– Am găsit o metodă mai bună să-mi consum energie. Într-o zi, mă plimbam prin Hyde Park și mă întrebam ce-aș putea să fac, când am auzit un sunet de bici. M-am gândit că cineva bătea un cal, aşa că m-am dus către tufișurile respective, însă acolo am găsit un bărbat scund și însăpațător, care înjura uitându-se la un copac. Pe una dintre ramurile de deasupra capului său era cocoțat Ashton, strângând în brațe un cățeluș de nedescris.

– Bhanu! exclamă Masterson. Încă mi-e dor de-acel câine. Cum naiba a reușit Ashton să-l urce în copac?

– Și de ce? întrebă Kirkland.

– Bărbatul era tutorele lui Ashton, un individ pe nume Sharp. Să fiu cinstită, Ashton îl scotea din minți pe bărbatul acela, spuse ea. Refuza să vorbească englez este sau să privească pe cineva în ochi. Singurul său prieten era cățelul murdar pe care-l găsise. Sharp ordonase ca animalul să fie ucis, însă grăjdarul căruia i se încredințase treaba nu putuse face asta, aşa că-i dăduse drumul lui Bhanu în Hyde Park. Când aflase, Ashton fugise de la Ashton House ca să-și găsească câinele.

– Și nu s-a lăsat până n-a dat de el, murmură Randall. Cel mai încăpățanat om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Tu vorbești! exclamă Kirkland.

Râsetele iscate de acest comentariu mai relaxară puțin atmosfera. Lady Agnes continuă:

– Când am apărut eu și am întrebat care era problema, Sharp și-a vărsat toată frustrarea pe mine. Treaba lui era să-l pregătească pe băiat pentru Eton. După două săptămâni în care aproape că înnebunise,

Sharp era convins că noul duce de Ashton era un prost care nu știa să vorbească englez este și, mai mult ca sigur, nu avea ce căuta la Eton. Băiatul era sămânță de diavol! Era o greșală să fie duce; titlul ar fi trebuit să-i aparțină vărului său englez, o persoană decentă! Însă tatăl băiatului, un fraier, fusese vărul care nu se gândise niciodată că ar putea să devină moștenitor, aşa că se căsătorise cu o târfă hindusă în timp ce era detașat în India. După moartea celorlalți moștenitori, Ashton al nostru s-a trezit cu titlul, spre oroarea tuturor membrilor familiei.

În jurul ei se auzi un oftat colectiv.

– Sunt uimit că Ash n-a sărit cu cuțitul la tutorele lui, mărâi Masterson.

– A fost cât pe ce să iau biciul de la Sharp și să-l folosesc pe spinarea lui.

În schimb, se uitase în copac și văzuse nefericirea întipărită pe chipul băiatului, în timp ce tutorele bătea câmpii. Copilul înțelegea fiecare cuvînt și știa că-l disprețuiau.

În acea clipă îi cucerise inima. Lady Agnes știa multe despre ce înseamnă să fii diferit, să fii un paria al societății în care te-ai născut. Băiețelul acesta cu ochi verzi, strălucitori avea nevoie de un aliat.

– Ashton a fost tratat cu dispreț de toți cei din jur încă de când a fost luat de lângă mama lui, din India, și adus înapoi în Anglia. Nu e de mirare că și dorea să scape de noua lui viață atât de îngrozitoare.

Îi cercetă pe rând cu privirea pe cei trei bărbăți.

– Atunci, domnilor, mi-a venit o idee și aşa s-a născut Academia Westerfield. I-am spus pe un ton foarte hotărât că sunt Lady Agnes Westerfield, fiica ducelui de Rockton, și că dețin o școală pentru băieții de viață nobilă, dar cu un comportament rău. Și că folosesc metode străvechi de disciplină, învățate în timpul călătoriilor mele în misteriosul Orient. Sharp a fost intrigat, însă până la urmă am încheiat o înțelegere. Dacă reușeam să-l dau jos pe Ashton din copac și să-l fac să se poarte civilizat, Sharp urma să recomande trimiterea băiatului la școala mea, nu la Eton. Așa că l-am îndepărțat pe bărbat cât să nu ne mai audă, mi-am folosit cunoștințele hindu pe care le dobândisem că fusesem în India și l-am rugat pe Adam să coboare.

Zâmbi cu duioșie la această amintire.

– Bineînțeles că vorbea engleză perfect – eram sigură că învățase limba de la tatăl său. Însă încercarea mea de a vorbi cu el în hindi l-a convins că era vremea să coboare din copac și să înfrunte lumea din jurul lui.

Avea lacrimi în ochi când ajunse jos, însă ea nu spusese nimănui asta.

– Chiar dacă nu vorbesc bine limba, măcar am încercat. Am încheiat amândoi o altă înțelegere, între noi. Era dispus să vină la noua mea școală dacă-i dădeam voie să-l păstreze pe Bhanu și să-și continue studiile de mecanică începute cu tatăl său. Mi s-a părut că ceea ce-mi cerea el era perfect rezonabil. În schimb, eu aveam pretenția să dea importanță tuturor materiilor și să învețe cum să se poarte ca un gentleman englez.

De asemenea, ea îi promisese că toate gândurile lui personale vor rămâne ale lui. Smuls din țara sa natală și de lângă mama lui, avea nevoie să știe asta.

– Apoi am început să caut și alți elevi. Știți cu toții cum ați ajuns la Westerfield.

Nobilimea engleză nu ducea lipsă de băieți furioși și frustrați, care nu se potriveau tiparului. De exemplu, Randall reușise să-i facă să-l dea afară de la Eton, Harrow și Winchester, cele mai prestigioase trei școli publice din Marea Britanie. Credea că recordul lui era de neatins.

Părinții și tutorii primei ei generații fuseseră mulțumiți să găsească o școală respectabilă care să aibă grija de băieții lor problemă. Moșia imensă a lui Lady Agnes era cum nu se poate mai potrivită să devină școală, iar rangul ei foarte înalt fusese un punct forte. La fel și faptul că îl recrutase pe generalul Philip Rawlings. Reputația militară a generalului era desăvârșită, iar părinții presupuseră că acesta conducea școala cu o mâna de fier.

Însă generalul îi împărtășea credința că violența nu ar fi trebuit să constituie prima opțiune în privința copiilor. Plictisit de pensie, acceptase oferta cu entuziasm. Legăturile ei cu aristocrația și abilitatea lui de a-i stăpâni pe băieți fără să ridice vreodată vocea reușiseră să creeze o școală unică.

În interval de un an, și alți părinți solicitaseră locuri la școală, iar clasele de elevi începuseră să se măreasă. Lady Agnes devenise expertă în a face aluzie la metodele ei orientale misterioase de a crea domni cu educație și comportament ales.

De fapt, metodele ei nu erau deloc misterioase, însă erau totuși neconvenționale. Când se întâlnea prima dată cu un elev, afla ce-și dorea și ce ură el cel mai mult. Apoi avea grija ca elevul să obțină ce-și dorea cel mai mult și să nu fie obligat să îndure ceea ce considera de neîndurat.

În schimb, le cerea băieților să studieze mult și să învețe să practice jocul societății. Odată ce elevii ei își dădeau seama că puteau juca – fără să-și piardă sufletul – rolurile care li se cereau, atunci totul era în regulă.

Kirkland umplu cu vin paharele tuturor, apoi îl ridică pe-al său ca să încchine.

– Pentru Adam Darshan Lawford, al șaptelea duce de Ashton și cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva vreodată.

Ceilalți ridică și ei solemn paharele. Lady Agnes spera ca lacrimile din ochii ei să nu se vadă în camera slab luminată. Nu dorea să-și strice reputația.

După toast, Kirkland spuse:

– Acum, vărul său Hal este al optulea duce. De fapt, Hal este cel care ne-a anunțat. Ne-a căutat cât eram la cină la Brooks, pentru că știa că ne-am fi dorit să aflăm cât mai curând.

– Hal e băiat bun, remarcă Masterson. Vesta asta l-a distrus. E bine că moștenește ducatul, însă el și Adam erau prieteni.

Lady Agnes îl cunoscuse pe Hal, vărul lui Adam. Într-adevăr, era un băiat de treabă, însă foarte convențional. Neamul și titlul Ashton aveau să meargă mai departe. Se întrebă dacă exista vreo domnișoară specială care trebuia informată de moartea lui Adam, însă acesta nu-și arătase niciodată interesul pentru vreo femeie anume. Mereu fusese foarte discret în privința vieții sale personale, chiar și față de ea. Oricum, vestea avea să fie făcută publică în curând.

Dându-și seama că nu aflase întreaga poveste despre Adam, întrebă:

În ce fel de accident a murit? Călare?

– Nu, își testa noul iaht cu aburi, *Enterprise*, în apropiere de Glasgow, răspunse Randall. El și inginerii lui făceau o călătorie de testare pe râul Clyde. Parcurseseră o distanță destul de mare. Tocmai întorseră s-o apuce spre casă când a explodat cazanul cu aburi. Barca s-a scufundat aproape imediat. Șase ingineri și membri ai echipajului au supraviețuit, însă ceilalți n-au reușit să se salveze.

– Ash se afla, probabil, în camera motoarelor, cărpind drăcia aia, când a explodat, spuse Masterson trist. Cred că... totul s-a petrecut foarte rapid.

Ea se gândi că dacă Ashton ar fi putut să-și aleagă moartea, ar fi fost încântat să sfârșească aşa. Era, cu siguranță, singurul duce din Anglia care avea o asemenea pasiune pentru construcția de dispozitive mecanice. Era neobișnuit din multe puncte de vedere.

Apoi zăbovi cugetând la ceea ce tocmai i se povestise.

– I-s-a găsit trupul?

Tinerii schimbară o privire.

– Nu, din câte știu eu, spuse Randall. Însă e posibil să nu fim la curent cu toate informațiile.

„Poate că încă e viu!“ Cu toate că-și dorea cu disperare să creadă asta, știa că mai degrabă gândul ei era o speranță, nu o probabilitate. Și totuși...

– Deci nu există vreo dovadă că e mort.

– Cum e vorba despre foc și despre o barcă scufundată în asemenea ape agitate, e posibil ca trupul său să nu fie recuperat niciodată, spuse Masterson încet.

– Însă este posibil să fi supraviețuit. Se încruntă, gândindu-se la această variantă. Dacă a fost rănit și a ajuns la țărm, dar în altă parte? Într-una dintre scrisorile lui îmi explică ce puternici sunt curenții pe coastele din Scoția și din Cumberland. Cel puțin, e posibil ca... trupul său să fi fost dus pe o asemenea distanță, încât să nu fi fost asociat cu o explozie petrecută la kilometri depărtare.

– E posibil, cred, spuse Randall, apropiindu-și sprâncenele.

– Atunci de ce sunteți aici în loc să-l căutați? pufni Lady Agnes.

La tonul ei dur, toți se încordară. Se lăsă o tacere lungă, apoi Masterson își lăsă paharul cu vin pe masă.

– Asta e o întrebare al naibii de bună. Am fost atât de șocat de veste, încât creierul meu a încetat să mai funcționeze. O să merg spre nord, ca să aflu ce s-a întâmplat. Supraviețuitorii ne vor putea spune mai multe. Poate... poate s-a întâmplat un miracol.

– Mă îndoiesc, răspunse Randall pe un ton sinistru.

– Poate că ai dreptate, însă măcar o să aflu mai multe despre moartea lui.

Masterson se ridică, înjurând printre dinți, clătinându-se în egală măsură din pricina oboselii și a băuturii.

– Vin și eu cu tine, spuse Kirkland hotărât.

El și Masterson se întoarseră spre Randall.

– O să fie un drum inutil! exclamă Randall. Dacă ne agățăm de o speranță deșartă, adevărul va fi și mai dureros.

– Nu și pentru mine, îi întoarse Masterson vorba. Mă simt mai bine dacă știu că am încercat. Cu siguranță, e puțin probabil să fi supraviețuit, însă există o sansă să-i găsim trupul.

Randall se încruntă.

– Prea bine, vin și eu. Ashton merită eforturile noastre.

– Atunci, domnilor, ne-am înțeles! Puteți petrece noaptea aici, iar mâine-dimineață luați cai odihniți din grajdul meu.

Lady Agnes se ridică și-i privi pătrunzător, pe rând.

– Iar dacă Adam trăiește, continuă ea pe un ton ferm, mă aștept din partea voastră să-l aduceți acasă!

Capitolul 2

Cumberland, nord-vestul Angliei
Cu două luni în urmă

Când ajunseră în salon, după ce făcuseră turul casei, Mariah Clarke era deja amețită de fericire.

– E minunată!

Se învârti cu brațele întinse, și părul blond îi flutură, arătând mai degrabă ca o fetiță de șase ani decât ca o femeie în toată firea.

Tatăl ei, Charles, se îndreptă spre fereastră ca să admire Marea Irlandei, care lucea de-a lungul marginii vestice a proprietății.

– În sfârșit, avem un cămin. Unul pe măsura ta. O privi cu drag. Începând de astăzi, ești domnișoara Clarke de la conacul Hartley.

„Domnișoara Clarke de la conacul Hartley.“ Sună mai degrabă intimidant. Venise vremea să înceapă să se poarte ca o Tânără doamnă. Își legă părul lung cu o panglică înnodată slab, ca să pară mai aproape de cei douăzeci și cinci de ani pe care îi avea. La fel ca Sarah. Când era copil, stătuse mai mult singură, aşa că-și imaginase că avea o soră geamănă pe nume Sarah, mereu gata de joacă. Mereu loială. Prietenă perfectă.

Sarah era și doamna perfectă, ceea ce Mariah nu era. Dacă Sarah ar fi fost un personaj real, ar fi fost îmbrăcată impecabil, mereu îngrijită. Fără nasturi lipsă, fără fire de iarba rămase pe ea după ce stătuse pe pajiște. Ar fi călărit mereu pe-o parte, n-ar fi șocat întregul sat

călărit ca bărbații. Ar fi fermecat pe toată lumea, de la pruncii plângăcioși la coloneii cei ursuzi.

– Va trebui să învăț arta de a administra o gospodărie. Ne permitem mai mulți servitori? Cei trei de-aici nu prea sunt de-ajuns pentru o casă atât de mare.

Charles dădu aprobator din cap.

– Același joc de cărți la care am câștigat conacul Hartley ne-a adus și o sumă frumușică de bani. Dacă avem grija, o să avem suficienți cât să administram cum trebuie moșia și să facem îmbunătățiri. Dacă moșia e administrată bine, va produce un venit respectabil.

Mariah se încruntă – nu-i plăcea să-și amintească de felul în care obținuse tatăl său conacul.

– Domnul care a pierdut moșia a rămas pe drumuri?

– George Burke provine dintr-o familie foarte bogată, aşa că n-o să moară de foame. Charles ridică din umeri. N-ar fi trebuit să parieze, dacă nu-și permitea să piardă.

Cu toate că nu putea fi la fel de indiferentă precum tatăl său la moarta lui Burke, nu insistă pe acest subiect. Când era copilă, locuise cu stră-străbunica ei, care avea sânge de țigancă. După ce murise bunica Rose, Charles o luase pe Mariah cu el peste tot. Cu toate că-și iubea tatăl, nu-i plăcuse niciodată viața de nomad pe care o duceau, în care fermecul și talentul lui la jocurile de cărți îi ajutau să trăiască.

Când portofelul lui Charles era complet gol, Mariah ghicea la târgurile din sate, folosindu-și abilitatea deprinsă de la bunica ei. Mariah nu vedea viitorul, însă se pricepea să-i citească pe oameni, să că aceștia plecau ceva mai fericiti în privința vieții și a așteptărilor lor.

Ghicitul nu era o activitate pe care domnișoara Clarke de la conacul Hartley ar fi desfășurat-o vreodată! Din fericire, nu avea să mai fie nevoie să facă asta niciodată.

– O să mă uit pe registrele de contabilitate ale moșiei, ca să știu mai clar care este averea noastră.

– Micuța mea e atât de practică! spuse Charles amuzat. O să pui lucrurile în ordine pe-aici cât ai zice pește.

– Asta sper și eu.